

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 3

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Molt honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, jo sóc molt conscient que avui el meu paper no és precisament un paper fàcil. Haig de justificar una votació en contra de l'únic grup parlamentari que ho ha fet al que avui s'ha aprovat. Que vull recordar, i aquest és un fil conductor que seguirà durant tota la meva intervenció, és una proposició de llei a presentar davant del Congrés dels Diputats. Sé, per tant –insisteixo–, que no és un paper galdós, però el faig des del sentit de la responsabilitat i intentant transmetre a aquesta cambra i, a través d'ella, a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya el perquè nosaltres aparentment diem que no a una cosa que en principi la resta de la cambra veu com a positiva. I, per tant, ho voldria fer a partir de determinades afirmacions, afirmacions en positiu.

Jo tinc l'honor de presidir la meua força política a Catalunya, el Partit Popular de Catalunya, i l'honor de presidir el meu Grup Parlamentari. I els puc assegurar amb tota rotunditat que desitgem millorar i ampliar, i treballem i treballarem per això, l'autogovern de Catalunya pensant en els interessos dels ciutadans. I ho volem fer sempre des d'aquesta perspectiva. No veiem el canvi en l'autogovern per redistribuir el poder polític afeblint una determinada instància de poder en favor d'una altra. Això és un plantejament estrictament nacionalista. Nosaltres volem fer plantejaments pensant en la gent, pensant en les persones, buscant aquells canvis que poden servir perquè les persones puguin abordar els seus problemes i afrontar les seves inquietuds i tenir les seves aspiracions de la millor manera possible. Per això, nosaltres sempre hem considerat que un estatut i una reforma estatutària s'ha de veure com el que és: un instrument, un instrument jurídic per després poder abordar

els autèntics objectius polítics, que han de ser millorar les condicions de vida dels ciutadans i de les ciutadanes.

I aquí el que s'ha fet en aquesta cambra és precisament tergiversar aquesta realitat, que per mi és indiscutible, i convertir l'Estatut d'Autonomia, un estatut de bell nou com un objectiu polític en si mateix per intentar canviar la naturalesa d'això que en diem «l'estat de les autonomies» i, per tant, la substància del pacte constitucional del 78, que ha donat lloc a un magnífic estatut, que és l'encara vigent, que és l'Estatut de l'any 79. I s'ha fet així, i creguin-me –creguin-me– que ho dic amb pesar, s'ha fet així perquè no hi ha demanda social de nou estatut. Aquest és un plantejament que s'ha fet estrictament des de la política i des dels interessos estrictament polítics – estrictament polítics.

Però és cert que un cop s'ha posat en marxa el procés, hi havia una possibilitat de redreçar-lo i de reconvertir aquest procés que es va iniciar per interessos estrictament polítics, redreçar-lo i convertir-lo en un instrument a favor dels ciutadans, reformant les nostres institucions pensant en els nous reptes, en les noves circumstàncies. Jo crec que és intel·lectualment indiscutible –intel·lectualment indiscutible– que en aquests vint-i-sis, vint-i-set anys des de l'aprovació de la Constitució i de l'Estatut han passat moltes coses, que ni els constituents, ni els estatutants podien preveure. I, per tant, té tot el sentit del món adaptar les nostres institucions a coses que no podíem ni tan sols pensar-les a finals dels anys setanta: la construcció europea i el nostre protagonisme a dins; la immigració, un país que era en general d'emigrants; les noves tecnologies de la informació i les comunicacions; el nou panorama audiovisual; la integració dels mercats, i particularment dels mercats financers i del mercat laboral. Totes aquestes coses requereixen un esforç d'adaptació institucional pensant en els problemes de la gent; no pensant només en redistribuir el poder polític a favor d'una instància administrativa, perquè en el fons el que es vol és modificar la naturalesa de l'Estat.

Per això, nosaltres lamentablement, després d'haver participat positivament i constructivament en el si de la Ponència, en el si de la Comissió, no els hem pogut

acompanyar en un procés que busca uns altres objectius que nosaltres interpretem que no són els que realment interessin a les persones.

Bé, en qualsevol cas, és un procés que ha durat més d'un any i mig. El conseller Saura deia, encertadament, que això ha estat massa, ha estat massa temps. I crec que tots hem de conscienciar, els que han votat que sí i els que hem votat que no, que els ciutadans han anat assistint cada vegada amb més perplexitat, amb més distància, amb més allunyament i sovint amb més irritació a això que s'estava fent i que no entenien perquè s'estava fent d'aquesta manera. Ha arribat un moment que el debat s'ha perdut, en termes socials. I se sap que s'ha estat discutint de determinades coses, que es feien uns esforços per arribar a uns acords entre forces polítiques, però el desinterès de la ciutadania respecte al contingut concret de l'Estatut em sembla que és una realitat indiscutible. I això és una responsabilitat de tots, també nostra, també del meu Grup Parlamentari, també de la meua força política, contribuir que aquest allunyament, aquest divorci que hi ha en aquests moments entre el debat que hi ha a la societat i el debat que tenim els polítics disminueixi en favor del prestigi de les nostres institucions i de la seva capacitat de donar resposta als problemes.

Durant aquest temps, ja gairebé fa dos anys de les eleccions, durant aquest temps se'ns ha dit massa vegades: «Quan tinguem l'Estatut ja farem les polítiques que el país necessita.» Ara queden encara molts mesos pel davant, molts mesos abans això no s'aprovi, no tornin a dir-ho això, governin, els que tenen la responsabilitat de governar, els que tenim la responsabilitat de fer oposició, seguirem fent oposició. Però facin coses. A la retina dels ciutadans –a la retina dels ciutadans– el que queda és..., vostès s'han passat dos anys discutint una cosa que només els interessa a vostès, i en cavi a la retina dels ciutadans també queda que es van ensorrar el Carmel –que es va ensorrar el Carmel. I sí, ja sé que a vostès no els agrada recordar-ho, ja ho sé. I a més, me'n recordo molt bé que els mateixos que avui han pactat aquesta Proposició de Llei són els que van pactar tirar terra sobre aquest assumpte. També me'n recordo perfectament, d'això.

Segona cosa, segona afirmació, nosaltres també tenim un enorme interès a millorar el finançament de les Generalitats, perquè és una instància administrativa que és la que

presta els serveis públics essencials als ciutadans. I, per tant, com més recursos pugui tenir, sempre que es gestionin de manera eficaç, millor per a tots. Però aquí els faria un prec –un prec–, perquè avui he vist molts titulars i moltes expressions utilitzant el futur: «Catalunya tindrà..., Catalunya gaudirà..., Catalunya cobrarà...» Els demano un favor, pensant en els ciutadans, favor que, si m'ho permeten, i perdonin la petulància, voldria estendre també als mitjans de comunicació: utilitzin el condicional, per favor, per favor, «Catalunya tindria si s'aprovés aquesta Proposició de Llei en els termes en els que està.» Perquè no sigui que després haguem d'explicar que allò que semblava ja peix al cova, resulta que hem de dir que no. Utilitzin, per favor, el condicional, per un motiu d'elemental prudència –d'elemental prudència–, perquè tots vostès en el fur intern –permetin-me, perquè també és una petulància saber el que més o menys poden tenir vostès en el seu fur intern–, però intueixo que tots vostès saben que si en algun moment tenim una llei orgànica aprovada per les Corts, que després ha de ser refrendada pel Parlament de Catalunya, en molts i molts punts, particularment en el que han dedicat tantes hores en aquests darrers temps, el del finançament, a molts i molts punts probablement serà diferent d'allò que avui s'ha aprovat, serà diferent. I tots vostès ho saben i és bo que no trasludem determinades expectatives als ciutadans que després es podran veure frustrades. No crec que sigui una manera responsable de fer política. I, per tant, els demano que no caiguin en el que a mi m'ha semblat que ha passat aquests dies, i, per favor, no se m'ofenguin, que no caiguin en l'autisme polític, que és allò de pensar: bé, aquest és un tema que hem de resoldre nosaltres sols, com si la resta del món no existís, com si al final això no s'hagués de negociar i de pactar i de transaccionar, amb molts actors en presència, molts, i amb molts interessos en presència, molt forts i molt potents i tan legítims com ho poden ser els nostres, tan legítims. Aquests dies que en alguns s'han fet servir símilis esportius, no?, de partits de futbol, de vegades m'ha fet la impressió que estava veient un espectacle d'aficionats a un determinat club de futbol, que abans de començar el partit comencen a parlar entusiàsticament de la seguretat que aquest any la lliga la guanyarà el nostre equip. Però, és clar, després s'han de jugar els partits i resulta que els altres juguen i alguns corren molt i en saben molt –i en saben molt. Per tant, per favor, no caiguem en l'autisme polític de pensar que un cop s'arriba a un

acord aquí, que és molt fàcil. Ha estat molt difícil, però és relativament senzill, perquè entre uns màxims i uns supermàxims, doncs, ens quedem amb uns hipermàxims. Però després això ha d'anar a on ha d'anar i s'ha de discutir on s'ha de discutir, i tots n'hauríem de ser plenament conscients, els ciutadans en primer terme, i crec que tenim l'obligació de dir-los-ho.

Tercera afirmació –tercera afirmació– del nostre Grup Parlamentari, de la força política que represento: nosaltres volem enfortir, no afeblir, enfortir els vincles i els lligams de Catalunya amb el conjunt d'Espanya. Enfortir. Nosaltres no identifiquem, ni ho farem mai, com massa sovint, des del meu punt de vista, se sent aquí, Espanya amb l'Estat. L'Estat és una estructura politicoadministrativa que actua sobre un territori, però Espanya no és l'Estat; Espanya és la gent, els ciutadans espanyols, les ciutadanes

Fitxer 4

...[pobles], les terres, els sentiments, els sentiments entrecreuats, sentiments entrecreuats com els que tenim una gran part dels ciutadans de Catalunya, de perfecta compatibilitat entre la voluntat i el sentiment de ser català i se ser espanyol, i que no hi veuen cap contradicció, i massa sovint, repeteixo, fa la impressió que per alguns, per poder ser més català o millor català, o català en plena potència, doncs, ha de ser menys espanyol. Doncs jo els dic que nosaltres aquest sentiment no el compartim, però tinguin en compte –tinguin en compte– que molts i molts ciutadans de Catalunya, i no parlo només dels que ens poden atorgar el seu vot al Partit Popular, sinó a altres forces polítiques molt importants presents en aquesta cambra, tenen exactament aquest sentiment, i a aquest sentiment hem de ser-hi molt sensibles perquè sinó anirem allunyant les institucions dels ciutadans i farem que molts ciutadans no se sentin identificats amb les institucions d'autogovern perquè utilitzen un llenguatge i uns sentiments que no són els seus.

Per això, bé, nosaltres, entre altres coses, hem votat que no, perquè ahir era molt clar arran de les... abans-d'ahir, arran de les intervencions dels diferents portantveus parlamentaris. Al darrere què hi ha? Doncs hi ha una voluntat d'allunyar, fins i tot des

del punt de vista, sentimental, emocional, Catalunya de la resta d'Espanya. Jo puc entendre molt bé que això respongui a plantejaments legítims i explícits de forces polítiques que fan d'aquest objectiu un objectiu explícit, partits que es proclamen independentistes o partits que es proclamen nacionalistes però amb plantejaments, mai se sap al final quin és l'horitzó final, però plantejaments que busquen aquest allunyament i aquest distanciament entre Catalunya i la resta d'Espanya, però em consta molt més de comprendre que altres forces polítiques que comparteixen un projecte polític pel conjunt d'Espanya entrin a jugar aquest joc, i, per tant, vostès ja saben perfectament a qui m'estic referint i crec que aquesta és una cosa que hauria de ser motiu de reflexió.

Perquè ara pot passar una altra cosa, i és que tot això que s'aprova avui aquí, avui serà un dia de soflames patriòtiques i de grans aplaudiments i... perfecte, jo no faré res que aquesta intervenció... aquesta intervenció ja sé que els pot amargar una miqueta el dia, no faré res –no faré res més–, no, però –però– tinguin en compte el següent, i és: que si es transmet a la ciutadania que es té allò que encara no es té i després no es pot aconseguir, el que haurem fet entre tots, uns ho busquen, però altres no haurien de buscar-ho, el que haurem fet entre tots és alimentar el discurs victimista i reivindicatiu del nacionalisme català pels propers vint-i-cinc, en lloc de contribuir al que teòricament es busca, que és cohesionar encara això que en diem l'Espanya plural i donar solució a la relació entre Catalunya i el conjunt d'Espanya.

Quart punt, una altra afirmació, que no probablement tothom comparteix, almenys en els mateixos termes que nosaltres. Nosaltres som uns clars defensors, nítids defensors de la Constitució, del pacte constitucional del 78 que va donar lloc al bon Estatut del 79, i som uns grans defensors de l'esperit de la transició. Aquests dies he sentit –aquests dies he sentit: «oh!, és que allò es va fer en unes circumstàncies que han obert un període de baixa qualitat democràtica.» Doncs, jo ho nego. Què vol dir baixa qualitat democràtica? Si Espanya i Catalunya dins ha fet el salt més important des del punt de vista de llibertat i des del punt de vista de prosperitat que ha fet mai, i des del punt de vista de projecció internacional que ha fet mai en tota la seva història contemporània. Què vol dir democràcia de baixa qualitat? Ens ha anat molt bé i ens va molt bé, i per això hem d'anar molt en compte de modificar les condicions que ens

han permès anar molt bé. I això vol dir una altra cosa, i és que, bé, aquests dies ho hem sentit, no?, això és un nou Estatut, això obre una nova etapa, això sacseja l'arquitectura institucional del país, no? Reconeixement de part, però hi ha una cosa que em sembla obvia i evident, la Constitució es pot reformar, òbviament, però a través dels procediments que fixa la Constitució, ara, si volem alterar l'esperit, la columna vertebral de la Constitució a través de les reformes estatutàries jo crec que estem seguint un camí absolutament erroni.

Cinquè punt, que ja no és una afirmació sinó un dubte seriós –seriós–, argumentat, i és respecte la constitucionalitat de molts punts, que després de l'esforç que s'ha fet, i reconec, i particularment després del dictamen del Consell Consultiu, que s'ha fet i reconec, encara queden molts punts de dubtosa constitucionalitat, i si algú en té dubtes, i d'alguna manera, doncs, veu com una tasca feixuga llegir-se els dos-cents i pico d'articles més les disposicions addicionals, etcètera, perquè això, clar!, llegir-se tres-cents folis d'un text jurídic –que ara en parlaré de seguida–, això sempre és una cosa ferregosa, que es llegeixi el preàmbul que es va aprovar ahir pràcticament en segons de coneixement per part de la immensa majoria de diputats d'aquesta cambra. Llegeixin el preàmbul i veuran que, jo no sé per on agafar-lo des del punt de vista de la seva adequació a la Constitució, un preàmbul que li diu a Espanya què és, i diu a Espanya que és una altra cosa que allò que la Constitució espanyola diu. Formidable –formidable! A veure com ho veuen vostès això.

Sisè punt, a més a més, ho ha dit molt bé el conseller Saura, que des de la seva perspectiva política, de partit, en aquest cas, una força política absolutament legítima, doncs, troba que és una de les grans aportacions de l'Estatut, però és que aquest Estatut no només defineix l'arquitectura institucional de país, en dubtes de constitucionalitat o en dubtes respecte les segones intencions que hi ha darrere, sinó que també defineix, efectivament, un model de societat, un model de societat que és el de vostès, i a mi em sembla molt bé que vostès tinguin un model de societat, nosaltres en tenim un altre, i molts ciutadans d'aquest país que no els voten a vostès tenen un altre model de societat. I, aleshores, que fem de les institucions? Un referent només per als que comparteixen el model de societat dels que governen? Jo crec que un Estatut ha de ser neutral des del punt de vista de les opcions ideològiques, ha de

permetre que qualsevol partit que pugui guanyar les eleccions pugui després exercir el seu programa sense veure's constret pel propi Estatut. I aquí, permetin-me que els hi digui, puc comprendre que els membres de les forces polítiques que donen suport al tripartit hagin fet el que han fet, respon a la seva ideologia i al seu plantejament polític, em consta molt més d'entendre que l'altra força política de la cambra que està a l'oposició, que no comparteix el model de societat, clarament no ho comparteix, de les forces del tripartit, en canvi, hagi assumit un capítol de drets i deures profundament intervencionista, profundament intervencionista, i també de vegades profundament ofensiu respecte a valors de molts i molts ciutadans.

Hem vist aquest debat sobre l'educació que es va produir ahir, o la negociació, bé, al final, el text que ha quedat li és difícilment interpretable. Estaran vostès d'acord amb mi que com que és una transacció, doncs, és difícilment interpretable, però alguna cosa s'ha avançat i crec que amb la bona direcció, per això nosaltres vàrem votar que sí a aquesta qüestió –vàrem votar que sí–, ara, si vostès es llegeixen atentament l'articulat de drets i deures veuran que, o jo no sé llegir bé, o es recull, i és legítim que molta gent ho vulgui, però també han de saber que hi ha molta gent que n'és contrària, es recull el dret a l'avortament lliure o es recull el dret a l'eutanàsia activa. Mirin-s'ho bé –mirin-s'ho bé. I per tant, nosaltres és obvi que volem respectar les creences de moltíssima gent i aquest tema no l'haguéssim posat mai, ni en un sentit ni en un altre en un estatut, el que és més difícilment comprensible és que, en canvi, sí que ho hagin fet.

Segueixo, senyor president. Parlo de model de societat, però m'agradaria també parlar d'una altra cosa, que és de model econòmic, de model productiu –de model productiu. Hem estat gairebé dos anys parlant de l'Estatut, el senyor Saura recordava, fins i tot, diu: bé, alguns em somriuen, no?, hem parlat del dret de la felicitat, el drets de la contemplació igualitària del paisatge, molt bé, que també hi és, també hi és, en condicions d'igualtat, eh? –condicions d'igualtat– Bé, això està bé, però –però– mentrestant –mentrestant– cada dia el que fem els mitjans de comunicació, i cada dia en un lloc o altre, en un sector o altre hi ha una deslocalització industrial. Cada dia llegim quins són els efectes de la globalització en termes, per exemple, de l'allau d'importacions d'origen xinès o del sud-est asiàtic, o de la conca del Pacífic, en

general, i que afecten profundament a la nostra estructura productiva, cada dia, i davant de tot això, davant del fenomen de la globalització, davant de la necessitat de continuar tenint un model productiu que sigui competitiu i que pugui generar treball, que pugui fer front, per tant, a les deslocalitzacions, que pugui fer front a la competència derivada dels altres països emergents o de les noves tecnologies, derivada de la integració dels mercats financers, el món és un únic món, i sabem en temps real què passa a tot arreu, i el que pugui passar a la conca del Pacífic ara ens afecta immediatament a nosaltres. La immigració, els fluxos migratoris, quina és la resposta que dóna aquest Estatut? Més intervenció pública, més controls, més entrebancs burocràtics, més obstacles i, per tot això, per totes aquestes raons que els hi he exposat, nosaltres justifiquem el nostre vot negatiu.

No és un vot negatiu a la millora de l'autogovern, ni a la millora del finançament, ni a la millora de la cohesió, ni a la millora de la integració de la nostra societat, al contrari, és un vot negatiu perquè pensem que a través d'aquest Estatut –a través d'aquest Estatut– moltes de les coses que realment necessita Catalunya i els seus ciutadans no es podran assolir, sinó que es convertiran en un obstacle.

L'altre dia em vaig trobar una persona que no té res a veure amb la política i em va dir: «escolti'm, jo no entenc massa bé què estan fent, no?, però tinc una intuïció, tinc una impressió. En un moment en què el que hem de fer és obrir les portes, tinc la impressió que vostès en les estan tancant, com a societat i com a país.» No és un argument d'autoritat, però és una reflexió –és una reflexió–, i si llegeixen bé l'Estatut, clar!, i sinó no poden sortir dos-cents i pico articles de dues pàgines cada article, no? Quan hi ha una escletxa per intervenir, allà hi som; quan es pot posar un control addicional, allà hi som; quan es pot posar una inspecció addicional, vingà. Bé, jo els demanaria que també hi hagués una reflexió sobre les necessitats reals d'un país que està en el segle XXI, que està en la globalització, que està en la integració dels mercats i que, per tant, ha de mirar cap enfora i no tancar-se cap endins.

Bé, senyor president, vaig acabant. Abans els he fet un prec, no?, que utilitzin el condicional, els hi voldria reiterar –els hi voldria reiterar: fem tots plegats un exercici de prudència i de realisme, i expliquem la veritat i els seus condicionants, i els seus

límits als ciutadans, no caiguem, insisteixo, en l'autisme polític. Aquí s'ha citat moltes vegades el president Macià, jo no el citaré directament, no faré una cita del president Macià, però recordaré una circumstància del president Macià. El president Macià quan es va aprovar l'Estatut de Núria, després, efectivament, d'haver proclamat la república catalana dins la federació ibèrica i després d'haver rebobinat i haver acceptat la Generalitat i haver acceptat fer un estatut d'autonomia i es fa l'Estatut de Núria l'any 32, i es refrenda pel poble de Catalunya, després d'aprovar-lo aquí, i després va a les Corts i surt un Estatut molt diferent, diguem-ne amb la terminologia habitual, molt rebaixat, el president Macià. Per tant, recordem els antecedents històrics, no sigui que cometem ara novament un error.

I l'últim comentari. En tot cas i en qualsevol cas, i en qualsevol circumstància, més enllà d'aquestes profundes discrepàncies que els hi estic expressant respecte al que s'ha fet en aquesta cambra avui i en els darrers divuit o dinou mesos, comptin sempre, en tot cas, en la nostra aportació, la meva personal i la del meu Grup Parlamentari, aportacions que sempre seran serenes i fonamentades i argumentades, perquè Catalunya cada dia vagi millor, prosperi, pugui mirar el futur i ho faci contribuint des del Govern governant i des de l'oposició fixant els límits que ha de tenir qualsevol govern.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.